Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

18. Aarg. Nr. 4 *Den 15. Novbr. 1868.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Bemærkninger af Præsident B. Young

i det nye Tabernakel i Saltsøstaden den 9de August 1868.

(Fra „Deseret News.")

Jeg vil bestræbe mig for at tale saaledes til denne Forsamling, at den kan høre mig. For mig er det meget foruroligende at høre Folket beklage sig over, at det ikke kan høre hvad her bliver talet. Det er ikke til nogen Nytte at tale, naar Folket ikke er istand til at høre hvad her siges. Jeg har talt en stor Deel, baade privat og offentligt. Jeg har arbeidet i mange Aar med at prædike Guds Søns Evangelium, og dengang jeg begyndte dermed, syntes det at være en Nødvendighed at tale meget høit. Mine egne Følelser kunde ikke blive tilfredsstillede, medmindre jeg talte med en tydelig Røst. Jeg er kommen til denne Vane. Flere Aar igjennem at tale høit og længe virker skadelig paa en Mands Livskraft.

Evangeliet, som vi have annammet, er værd Opmærksomhed af de Høie og Lave, Rige og Fattige, Vise og Uvidende, Ansete og Uansete. Det egner sig for enhver fornuftig Skabning under Himmelen. Intet andet Læresystem end Guds Søns Evangelium er fuldkomment. Enhver Kunst og Videnskab er indbefattet deri. Dersom Jordens Indvaanere besidde Sindrighed, Kundskab, Viisdom eller Forstand, da er samme erholdt indenfor det fra Himmelen sendte Evangeliums Omraade. Jeg har sagt og føler saaledes endnu, at der udenfor Guds Søns Evangelium, Saliggjørelsens Plan, kun findes Død, Grav og Helvede; enhver anden Ting er indbefattet i vor Religion. Naar vi ville tale om hvad vor Religion indeholder, kunne vi ligesaagodt tale om Evighedens Grændser, thi af Evangeliets Fylde have vi kun en liden Deel. Herren har aabenbaret en Deel af Evangeliet til Menneskenes Børn, og det Aabenbarede er nok for at vi ved dets Efterlevelse kunne sættes istand til at voxe og formeres i Viisdom, Kundskab, Lys

og Sandhed. Den Egenskab at tiltage i Kundskab, er i vor Besiddelse, naar vi ville benytte os af de gyldne Dieblikke, som gaae os forbi. Vi tale meget til de Sidste-Dages Hellige. Hvorfor? For at bringe dem i den Stilling, at de kunde berede sig for Annammelsen af den Herlighed, som de forvente.

For at vi kunne annamme Fuldkommenheden, som vi ønske, udfordres mere end et aandeligt Arbeide. Vort naturlige Liv, vore Gjerninger og vor Sjæl burde helliges til Gud og hans Riges Oprettelse. Vi tale til Folket for at bringe det og os selv til Sandhedens Erkjendelse, at vi kunne forstaae hvorledes vi skulle arbeide for at nærme os Fuldkommenheden og beredes til Nydelsen af et evigt Liv i Faderens og Sønnens Nærværelse. Jeg føler endnu til at tale om Nødvendigheden af at anvende Evangeliets Grundsætninger i vort Liv, vore Ord, Gjerninger og hvad vi foretage os. For os er det nødvendigt at hengive det ganske Menneske til Forbedring, at vi kunde komme til Kundskab om Sandheden, som er i Jesum Christum. Deri indbefattes Fuldkommenheden, hvilket bekræftes ved Frelserens Exempel, og dog blev der i hans Dage aabenbaret kun en liden Deel, hvilket havde sin Grund i, at Folket ikke kunde modtage mere. Alt det, som hans Disciple kunde fatte, blev kundgjort for dem. Hvad vi ere istand til at modtage, gives os af Herren, og hvad Jordens Nationer kunne modtage, gives ogsaa dem. Jordens Nationer anerkjende ikke Herren som de burde. Der gives kun Faa, som ikke troe paa et guddommeligt Væsens Tilværelse; men ære de Gud? Nei, de tage hans Navn forfængelig. Anerkjendes han for den han er? Nei, hans Væsen og Charakteer fordunkles i den Grad, at de, der bekjende hans Navn, ingenlunde kunne begribe hans sande Væsen og Charakteer. Bæres der Ærefrygt for hans Navn af dets Bekjendere i Verden? Nei; om der ere Nogle, som troe paa Gud, saa antage de, at han er saa langt fjernet, at de ikke kunne nærme sig ham, og paa Grund af den store Afstand fra denne Skueplads til hans Tilholdssted, om de vove at troe han har noget, ville de helst antage, at han ingen Kundskab har om Menneskenes Børn. Mange af de saakaldte Christne sige, at hans Centrum er allevegne, men hans Omkreds ingensteds. Saliggjørelsens Plan er bleven saaledes fordunklet, at al Ærefrygt for Gud er tabt.

De Sidste-Dages Hellige have annammet Herrens Aand, hvorfor Indsamlingen og Folkets Eenhed er et Beviis. Have Israels Ældster været i andre Lande end dette? Ja. For at prædike Evangeliet? Ja. Have de været i England at prædike Evangeliet? Ja. Har Folket troet? Ja. Hvor er Eders Beviis herfor? Beviset er, at Enhver, som har havt Midler til at reise derfra, har gjort det og samlet sig her, hvor de Hellige forsamles. De Ældste have desuden prædiket for forskjellige Nationer i Europa, for saamange som det har været dem indrømmet Anledning dertil. I nogle Lande have Lovene ikke givet Frihed til at prædike, men Herren vil lade dem ombannes, ved at lade Nationerne reise sig imod hverandre og Folk imod Folk, indtil Døren vil blive aabnet og Evangeliet forkyndt for enhver Stamme, ethvert Tungemaal og Folk. Have Menneskene troet de Ældstes Prædiken? Nogle faa af dem. Vi samle de Fattigste og Ulærde, og kun faa af de Lærde. Vi samle dem, der ere fattige, og som ønske at vorde frelste; dem, der føle den Undertrykkelse, hvilken de Høie og Mægtige iværksætte; dem, der have havt et Ønske om at blive befriet, hvis Øren ere blevne aabnede for Sandheden.

Tag dem, der ere i Besiddelse af Overflødighed paa dette Livs Fornødenheder, og deres Øren ere tilstoppede og de ville ikke høre; men gaae til de Fattige, til dem, der ere i Fattigdom og Savn, hvilke stue til alle Kanter efter Befrielse, og naar de Ældste prædike, ere disses Øren aabnede til at høre og deres Hjerter blive rørte ved Herrens Aand, og mange af dem have troet. Disse ere de, som vi samle tilsammen.

Nu, naar vi see omkring paa de Sidste-Dages Hellige, efter et verdsligt Synspunkt, da ere vi stolte af dem. Jeg har været i Lande, hvor Mænd, Qvinder og Børn havde at arbeide — arbeide Livet ud af dem, for at erholde det nødvendige Brød til at opholde deres Liv. Jeg har mangen Gang gaaet tilsengs, og naar jeg har lagt mig ned, har jeg fundet, at Lagenet var paasat Lapper fra Ende til Ende, saa jeg har maattet forblive i Uvished om hvilket Slags Tøi der har været i det oprindelige Lagen. Jeg har ogsaa kjendt unge Damer — jeg veed ikke, om jeg skulde sige dette, dog omtaler jeg det ikke til deres Vanære, men til deres Ære — der Løverdag Aften, naar de kom hjem fra deres Arbeide, kastede et uldent Teppe over deres Skuldre og vadskede ethvert af deres Klædningsstykker, for at de om Søndagen kunde komme ud for at overvære Forsamlingen. Disse ere de, som vi have døbt. Hvorfor? Fordi deres Øren vare aabnede og Herrens Aand fandt Vei til deres Hjerter, og de forstode, at der i Evangeliet var Befrielse. Det er en almindelig Kjendsgjerning, at de Rige og Agtede vende et døvt Øre til Israels Ældsters Røst. Nu, Evangeliet, som vi have annammet, indbefatter enhver Herlighed, Ære, Værdighed og Sandhed, der er i Himlene, paa Jorden eller under Jorden. Er dette værd de Fattiges Opmærksomhed? Ja, det er. Efter hvad vi læse i det Nye og Gamle Testamente, Mormons Bog, Pagtens og Lærdommens Bog, hvilke Bøgers Indhold ansees som dette Værks Grundvold, underrettes vi om, at Herren har udvalgt dem, der ere fattige i denne Verden, men alligevel rige i Troen, og den Tid vil komme, da han vil give Jorden til sine Fattige, for at de skulle besidde den evindeligen. Jeg taler dette til Trøst for mine Brødre og Søstre, som have været fattige. De ere komne hertil, og hvad see vi? De Unge, Midaldrende og Gamle tiltage i Kundskaber, Kunstfærdighed og Videnskaber. Vi bringe dem hertil for at de skulde forbedres, og dersom Herren vil velsigne os tilstrækkelig, og de ville velsigne sig selv, da ville vi vorde en Nation, der vil have Kundskab om alle Ting henhørende til det Jordiske. Vil dette Folk blive roesværdigt? Ja, agtet og æret. Vil det blive betragtet som et Exempel, værd at efterlignes? Ja; det er en Pligt for de Sidste-Dages Hellige at efterleve deres Religion saaledes, at den ganske Verden kunde sige, der er et Mønster for os, ikke blot i vore Forretninger og vor Gudsdyrkelse, men med Hensyn til Kundskaben om Ting, der ere, der have været og som nu ville komme, indtil Zions Kundskab vil naae til Jordens yderste Grændser, og Kongerne og de store Mænd ville sige: „Lader os gaae op til Zion for at lære Viisdom." Ville de komme hertil for at lære at regjere? Ja. Det er een af de meest ligefremme Ting i Verden at regjere et Folk. Er det nogen særegen Kunst at gjøre dette Folk lydigt? Dersom I, Israels Ældster, kunde tilegne Eder den Kunst at prædike den Hellig-Aand i Menneskenes Hjerter, da vilde I have et lydigt Folk. Dette er den eneste nødvendige Kunst. Lærer Menneskene Sandhed og feilfrie Principper; underviis

dem om hvad der tjener til deres høieste Gode, og tænke I ikke, at de da ville følge Eders Belærelse og Exempel? De ville, just saalangt som det lader sig gjøre for de Svagheder og Mørkets Magt, som er over Jordens Beboere — over os ligesom over Andre. Vi ere tildeels deelagtige i Lyset, hvorfor vi burde være taknemmelige og lydige mod de Forskrifter, som ere os givne fra Himmelen, at vi kunde modtage mere og mere af Lys og Kundskab.

Enhver Kunst og Videnskab, der er til, er indbefattet i Evangeliet. Hvorfra er den Kundskab kommen, der har sat Mænd istand til, igjennem de sidste Aar, at udføre saa store Bedrifter ved videnskabelig og mechanisk Hjælp? Vi vide, at Kundskab er fra Gud, men hvorfor ville de Lærde ikke anerkjende ham? Fordi de ere blinde for deres egen Velfærd, de kunne ikke see og forstaae Tingene saasom de ere. Hvem lærte Menneskene at benytte sig af Electricitet? Har man opfundet den uden Hjælp? Nei, den Kundskab er modtaget fra det høieste Væsen. Fra Gud, thi fra ham har enhver Kunst og Videnskab sit Udspring, endskjøndt Berømmelse for samme ofte blive Individer tildeelt. Men hvorfra have de erholdt Kundskaben, have de den i dem selv? Nei, de maae erkjende, at de ikke formaae at bringe et Græsstraa til at voxe, ikke heller at gjøre et Haar hvidt eller sort, uden paa en kunstig Maade, hvorved de kunne efterligne, men uden at det bliver virkeligt levende i sig selv; de ere ligesaa afhængige af det høieste Væsen som de Fattige og Uvidende.

Hvor have vi erholdt den Kundskab, at construere de arbeidsbesparende Maskinerier, hvilke i høi Grad udmærke nærværende Tidsalder? Fra Himmelen. Hvor have vi modtaget Astronomiens Videnskab og den Kundskab at construere Glasinstrumenter, ved hvis Hjælp man sættes istand til at skue ind i det uendelige Himmelrum? Vi have erholdt disse Kundskaber fra det samme Væsen, hvilket meddeelte til Moses og dem, der vare før ham, den Kundskab de vare i Besiddelse af. Fra ham, der sagde til Noa, at Jorden skulde oversvømmes og dens Indbyggere udryddes. Fra Gud have alle Astronomer, Kunstnere og Mechanikere, der nogensinde have levet paa Jorden, modtaget deres Kundskaber. Han giver altsaa den Kraft, at tilegne sig Kundskab, at udforske de hemmelighedsfulde Ting henhørende til denne Jord, og til at forstaae ethvert Princip, der er forbundet med samme.

Alle disse Egenskaber kunne vi erholde ved vor Opdragelse her, men til Opnaaelsen af Kundskab udfordres Tid, Iagttagelse og Granskning. Lad et Barn gaae i Skole, og det begynder med A, B, C, og gaaer videre til a b ab, derefter begynder det at læse Ord, bestaaende af to eller tre Stavelser, og saaledes vedbliver det, indtil det er indøvet for at begynde det Vanskeligere. Intet Barn kan lære Algebra eller den almindelige Regnekunst, uden at lære Lidt for hver Dag, indtil det har tilegnet sig de nødvendige Kundskaber, og saaledes er det ogsaa med Eder og mig. Vi have lært mange Ting angaaende Guds Rige paa Jorden, og endnu kunne vi lære Mere. Men ere vi, ved det vi have lært, beredte til at øve en ubetinget Tillid til Gud? Nei, vi ere ikke. Hvorledes vide vi det? Ved Folkets Handlemaade og vor egen Erfaring. At vi ikke ere naaede dertil, at vi ubetinget ville overlade os til Guds Styrelse, kommer af den Magt, Satan har, og af det Onde i Verden, hvilket er en Følge af Faldet. Djævelen har bedraget Jordens Indvaanere og kastet et Slør for deres Øine, hvorfor de

ikke ere istand til at see, hvad der tjener til deres Velfærd, og heller ikke Guds Forsyns Styrelse. Hvem er det, der kan see den Kraft, hvorved Træernes Blade udspringe? Kunne I forstaae det? Nei; hvorfor? Fordi der er et Slør faldet over Menneskenes Børns Forstand og Sind, og de ere ingenlunde istand til at see Guds Haand i Naturens Værk. Vi ere berøvede denne Kundskab, men ved at annamme Evangeliet begynde vi at see og forstaae, dog have vi endnu en stor Deel at lære.

Der er sagt, at „Lydighed er bedre end Offre.“ Den er langt bedre. Naar jeg seer hen til de Sidste-Dages Hellige — naar jeg siger Sidste-Dages Hellige, mener jeg ogsaa mig, thi Brigham er med Eder — spørger jeg, om hvor langt vi ere rykkede fremad, hvor ere vi, hvad kunne vi forstaae, og hvad forvente vi at erholde? Vi have begyndt at lære, vi have annammet Evangeliets første Principper og Evangeliets Aand, men leve vi saaledes, at vi kunne voxe deri Dag efter Dag? Det er Spørgsmaalet. Efterleve vi vor Religion saaledes, at vi sætte alle de Kundskaber, vi besidde, i Udøvelse, og efterleve vi det Lys, som Gud har givet os? I maae besvare disse Spørgsmaale. De Sidste-Dages Hellige, som en Nation, ere meget gode, de ere ypperlige, ere komne til Enighed, hvilket forbauser baade os selv og Andre. Men ere vi nu Eet? Nei, ikke endnu fuldkommen; vi have Meget at lære inden vi kunne komme til Enighed i Troen, og see Øie til Øie, saaledes som Guds Folk har at gjøre i de sidste Dage. Vi forstaae nogle Ting, men vi forstaae ikke enhver Gjenstand, der kunde tjene os tilgode, thi om vi gjorde det, vilde vi efterleve vor Religion.

Nu, mine Brødre og Søstre fra de høie og fra de lave Kredse, søger om I paa Jordens Overflade kunne finde en Gentleman eller Dame, det vil sige Een, der er en sand Gentleman eller en sand Dame; vi have Mange, der kaldes med disse Navne, men jeg mener i Ordets fulde Betydning, og om I kunne finde dem, som jeg vilde kalde Herrer og Damer, da skulle I finde, at de meget nær vilde ligne den Forestilling, vi have om Engle. Ethvert Ord, som de tale, vilde være krydret med Velklang og Kraft; enhver af deres Handlinger gjennem Livet vilde nærme sig Englenes, saameget som de Dødelige ere istand til. Intet dem tilhørende vilde være nedværdigende eller vanærende. En Gentleman er den, hvis Hjerte er fuldt af Gavmildhed, Tro og Kjærlighed, og hvis Handlinger ere gode, hvis Hænder stedse ere færdige til at gjøre hvad der tjener til enhver Skabnings Bedste. I finde en Dame, og hun er færdig til at meddele Viisdom, Kundskab, Sandhed og ethvert dydigt og helligt Princip til sine Søstre og Medmennesker. Disse, som ere i Sandhed Gentlemen og Damer, ere af en høiere Orden end de, vi nu kalde med disse Navne. Maaskee I ville sige, at min Forklaring er urigtig. Er den det? For mig synes det ikke saa, men den forekommer mig at være rigtig. Jeg har mine egne Anskuelser med Hensyn til disse Ting. Jeg bettagter de Sidste-Dages Hellige som et meget godt Folk, men det er dog langt fra hvad det skulde være. „Vel, vi behøve Tid til at voxe,“ siger Een. Meget sandt, vi kunne ikke lære blot den første Skolebog paa een Dag. Da vi begyndte at gaae i Skole, lærte vi Lidt idag, Mere imorgen, og derved lagde vi Kundskab til Kundskab, og denne Fremgangsmaade have I og jeg at følge, for at vi kunne komme til Eenhed i Troen. Dette er Evangeliet, Saliggjørelsens Plan, som vi troe

paa. Dette er den Lærdom, vi prædikede for Folket — at rense os selv, ligesom Gud er reen — at hellige vore Hjerter for Herren vor Gud, paadet vi maae blive agtet værdige til at modtage hans Velsignelser og understøttes af ham.

(Fortsættes.)

Præsident Youngs Besøg i de nordlige Setlementer.

(Fra „Deseret News.")

(Fortsat fra Side 41.)

Ved Overholdelsen af Viisdomsordet have de Hellige sparet Penge til deres Brødres og Søstres Udfrielse. De burde vedblive at overholde Viisdomsordet og samle Midler, at de bedre kunne være istand til at opbygge Zions Rige, og være uafhængige af ethvert Væsen paa denne Jord. Vi burde, som et Folk, selv forfærdige Tøiet til vore Klæder. Uhyre Pengesummer ere blevne bortførte fra dette Territorium for Klædevarer og andre Luxusgjenstande. Det var sikkerlig i de tidligere Dage at vi bleve fattige, og det af Mangel paa Garverier og Fabrikker, hvorfor vi maatte indføre Læder og Tøier. Nu ere vi komne i den Stilling, at vi selv kunne fabrikere disse Artikler, hvorfor det er en Unødvendighed at bortsende vore Penge for at forskaffe os disse Ting.

Til Damerne vil jeg sige, forfærdiger selv Eders Hatte og lægger ikke Eders Midler ud til at kjøbe de, som ere indførte. Forfærdiger Straahatte for Eders Mænd til Brug om Sommeren, og til at bruge om Vinteren kunne I sye Kasketter af Tøi eller Pelsværk, men Pelsværk er for varmt til Hovedbedækning. Det er ikke min Hensigt at dadle dette Folk. Der gives intet Folk siden Nephiternes Dage, der har skredet saa hurtigt fremad, i samme Tidsrum, som dette Folk har gjort, og det er tvivlsomt, om Nephiterne eller Enochs Folk gjorde større Fremskridt end vi.

Sang af Choret og Bøn af Ældste J. Taylor, der idag Morges forenede sig med Følget. Forsamlingen sluttedes til om Eftermiddagen Kl. 2.

Eftermiddagsforsamlingen

aabnedes med Sang, og Bøn af Ældste Joseph F. Smith.

Ældste W. Woodruff traadte frem og sagde, at Bibelen, Mormons Bog og Pagtens Bog vare utilstrækkelige Veiledere uden fortsat Aabenbaring, thi uden den vilde Zion ikke vorde opbygget. Dersom vi kunde komme til Himmelen, vilde vi see, at Indbyggerne der ere af eet Hjerte og eet Sind, og naar de foretage sig Agerdyrkning, Haveanlæg eller noget andet Arbeide, skulde vi see, dersom vi vare der, at Gud Faderen bestyrede samme. Paa samme Maade skulde Præsident Young, Guds Tjener, bestyre vore Foretagender her.

Hvis vi nogensinde ville vorde frelste, maae vi vorde Eet, lytte til Raad af Herrens Tjenere og adlyde de Principer, som ere blevne aabenbarede.

Vore Søstre have stor Indflydelse i Samfundet og over sine Børn. De have

idag modtaget det Raad, at de selv skulde forfærdige deres Hatte og hvad de ellers behøvede til Beklædning. Vi skulde forene os i Udførelsen af disse Raad. Brødrene ere blevne tilraadede at lægge Flid paa Kreaturavl. Vi burde ogsaa forsøge at bringe Silkeavlen til at lykkes, hvilket den har for Nogle. Vi burde bestræbe os for at skride fremad i enhver Henseende indtil vi blive fuldkommengjorte.

Det nedrige Sprog og andre Onder, som kunne iagttages i Verden, burde ikke høres eller sees iblandt os. Det er nødvendigt for os at belæres i de timelige Anliggender. Naar en Mand forstaaer at bevare sin Hvede for Brand, skulde han lære Andre den Fremgangsmaade, han følger.

Dersom vi havde efterkommet de Raad, der for flere Aar tilbage bleve os givne, om at samle Brødstof for syv Aar, vilde vi idag have været i en bedre Stilling end vi ere.

Ældste John Taylor hentydede til den Tid, da intet Præstedømme fandtes paa Jorden, ingen Mand, der holdt Saliggjørelsens Nøgler. Vi paastaae at have Tro paa Gud, men vi have den ikke saa stor som vi burde. Henpegede til vor Ligegyldighed, endskjøndt vor egen, vore Forfædres og vore Efterkommeres Lyksalighed beroe paa vore Gjerninger. Vi ere ligesom Børn; naar vi synes at Noget er forkeert, dadle vi det strax; vi ere ubetænksomme, og ære ikke Gud og hans Tjenere saaledes som vi burde. Som Apostler, Biskopper og Herrens Tjenere burde vi efterleve vor Religions Forskrifter og vandre i Guds Aasyns Lys. Mange af de Hellige længes efter Tobak, The, Caffe osv. Vi ere da, naar vi gjøre dette, Verdens Skikkes Trælle. Det er paa Tiden, at vi ikke blot tale om at afstaae fra Verdens Skikke og den Mode, som regjerer i samme, men virkelig afstaae derfra.

Præsident Young talte i 30 Minutter og gav mange gode Belærelser. Hans Tale dannede en passende Slutning til Mødet, som havde været i de to Dage.

Brigham City, d. 21. August.

Gaarsdagen var en Festdag for Box Elder County.

Willard og denne Stad viste sig i deres bedste Dragt. Alle Forretninger vare standsede, og Unge og Gamle gave sig til at høitideligeholde Dagen. En Deel af Følget gik forud til Willard, hvor Forsamlingen var bestemt til Kl. 10 Formiddag. Ældste W. Woodruff, Geo. A. Smith, Joseph F. Smith, A. M. Musser og David Day overværede Forsamlingen i Willard.

Da Præsidenten drog frem, blev han modtaget af en Escorte og et Musikcorps; det Første ridende, det Sidste i en Vogn. Da han naaede Willard, var Forsamlingen forbi, og Folket med Børnene stode udenfor Biskop Cordons Huus for at hilse Præsidenten velkommen. Børnene kunde ikke tælles. Biskoppen sagde, at han havde tællet til eet hundrede otte og tyve Smaapiger, og sagde, at han antog at der var to og et halv hundrede Børn.

En Middag var arrangeret af Byens Borgere for Følget, men da der var Plads og Levnetsmidler nok til Flere end Følget, indfandt der sig i Skolehuset et talrigt Middagsselskab.

Da Middagen var forbi, fremstilledes en Sag for Præsident Young. Medens dette skete, betragtede Selskabet en liden Udstilling af hjemmevirkede Tøier, der paa en fordeelagtig Maade vidnede om Damernes Færdighed i Haandarbeide.

Folket i denne By er omtalt for deres Færdighed i at farve Uldtøier. Vi have Aarsag til, hver Gang vi besøge dem, at beundre deres Kunstfærdighed i den Retning.

Landskabet
fra Willard til Brigham City

er meget smukt. Da vi havde tilbagelagt circa to Mile, mødte vi en Escorte fra sidstnævnte Sted. Den bestod af to Compagnier Cavaleri, under Anførsel af Capitain Carlos Loveland, og eet Compagni Landsedragere, hvilke vare unge Mænd tilhest, under Anførsel af Capt. Wright. Paa en Vogn, der blev trukken af 4 Heste, befandt sig 18 unge Damer, klædte i Hvidt med blaae Belter, og paa en anden lignende Vogn vare 18 Smaapiger, medens en tredie var Musikcorpsets Eqvipage. Kudskene vare klædte i en lignende Uniform, som den Landsedragerne bare, hvilken var meget smuk. Foruden dem, som er nævnt, var en Mængde af Stedets Borgere tagne med Escorten i Eqvipager. Blandt dem, der saaledes toge os imøde, var Præs. Lorenzo Snow med nogle Venner. Da vi ankom til Staden, vare Indbyggerne forsamlede og udbragte deres Velkomsthilsen til Følget, der besvarede samme, medens det sagte bevægede sig fremad, forbi den forsamlede Mængde.

Præs. Snow har erhvervet stor Berømmelse for Brigham City ved det smukke Arrangement ved en Leilighed som nærværende. Ved Modtagelsen denne Dag var han ligesaa glad og tilfreds, som det af ham trufne Arrangement var smukt og smagfuldt. Det synes som om hvert Aars Forberedelser til Præsidentens Modtagelse bliver mere smagfuldt end det sidste.

Da vi vare komne ind i Byen, begave vi os directe til Forsamlingshuset, hvor Folket strømmede ind og beredte sig til

Forsamlingen.

Præstdent Ezra T. Benson, Biskopperne Peter og William Maughan og en Deel andre fremragende Borgere fra Cache Valley vare nærværende og befandt sig paa Forhøiningen.

Ældste Fishburn, der leder Smithfields Sangchor i Cache County, hvilket Chor har været til stor Fornøielse for de Hellige ved dets Sang i Generalconferencen i Saltsøstaden, fortjener Roes for den heldige Indøvelse, han har bibragt Sangchoret i Brigham City. Han har opholdt sig her i eet eller to Aar, og Frugterne af hans Virksomhed ere meget ioinefaldende. Miss Eliza Snow, Datter af Præsident Lorenzo Snow, der med megen Færdighed haandterede Orgelet, og bragte dets Toner til at lyde igjennem Forsamlingen, bidrog i høi Grad til, i Forening med Sangchoret, at gjøre Forsamlingen opbyggelig og livsfuld. Sangen var ualmindelig smuk og velklingende.

Præsident Young og Ældsterne Geo. A. Smith og Geo. Q. Cannon talede til de Forsamlede.

Natten tilbragtes af Præs. Young og en Deel af Følget under Præs. Snows gjæstfrie Tag. Aftenen var af den Slags, som ikke let glemmes, men vil blive erindret meget længe af dem, der vare nærværende.

Musik, Sang og Conversation var meget livlig.

Præsident Snow giver Folket i Brigham City et følgeværdigt Exempel ved de af ham indførte Forbedringer og Fremskridt. Han har desuden foretaget nogle Udvidelser af sin Bolig ved at tilbygge en Sidebygning paa hver Side af Hovedbygningens Midtparti. Han agter endnu

at opføre flere Bygninger, som, naar de ere færdige, efter al Sandsynlighed ville komme til at bære Præg af et meget elegant Opholdssted.

Fredag, 21de August 1868.

Et Compagni Cavaleri escorterede Følget omtrent den halve Deel af Veien fra Brigham City til Wellsville, men da en Escorte fra sidstnævnte Sted kom os imode, tog den tilbage, der fulgte os fra Brigham City. Da vi nærmede os Wellsville, modtoges vi af Musikcorpset, der var taget os imøde, og idet vi toge ind i Byen, vare Borgere og Børn opstillede for at modtage Følget.

Hvorsomhelst vi ere komne har Folket gjort vidtløftige Forberedelser til at modtage et langt større Selskab, end det Præsidenten havde med sig denne Gang.

Bistop W. Maughan havde vanskeligt ved at skaffe sine Folk saamange Gjæster, som de ønskede, naar han skulde have Nogen hos sig selv.

Forsamlingen aabnedes Kl. 1 Eftermiddag paa den sædvanlige Maade.

Ældste Joseph F. Smith talte om de Privilegier og Velsignelser, som de Hellige besidde for Nærværende her i dette Land. De ere ikke komne her af deres frie Valg, men da Gjenvordigheder indtraadte, toge de hertil i Tro, sættende deres hele Fortrøstning til Gud. Herren saae, at vi ikke kunde blive et mægtigt Folk uden at afsondres fra vore Fjender. Han tillod derfor de Onde at øve Voldsgjerninger imod os, at vi kunde blive drevne fra deres Midte og bragte hertil, hvor vi kunne boe i Fred, uden Frygt for Plager. Nu, naar vi ere her, burde vi være tilfredse og gaae fremad i vore Forretninger. Istedetfor at vore Qvinder nu bruge deres gamle Spinderokke, burde vi benytte os af Vandstrømmene til ved deres Hjælp at drive Maskinerier, hvorpaa der paa eengang kunde spindes 360 Traade eller ogsaa flere.

Han lykønskede Indbyggerne i Anledning af deres Fremskridt i Agerdyrkning. Ugræs var ikke saa almindelig i Haverne nu som paa et af hans foregaaende Besøg.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Novbr.

Paamindelse.

(Fra „Millennial Star.")

Vi have nogle Opmuntringsord til de Ældste i Israel, der for Nærværende ere udsendte paa Mission fra Zion. Det er med Hensyn til deres Arbeide i de Embeder, de ere kaldede. For Israels Sønner, der ere fødte og opdragne hjemme i Bjergenes Dale, og der uopholdeligt have arbeidet for at bringe Ørkenen til at fryde sig og blomstre som en Rose, og for at opbygge Zions øde Steder, er det naturligt at føle en Deel Tilbageholdenhed, naar de ere kaldede til at prædike Evangeliet. De forstaae til en vis Deel deres Svagheder, og ifølge Tradition føle de

Savn af Underviisning efter Verdens Viis, ifølge hvilke Anskuelser det troes, at en Deel verdslig Underviisning er nødvendig for at kunne prædike Evangeliet. Denne Verden mener, at vore unge Mænd have kun liden Leilighed til at erholde Underviisning i Skoler og Universiteter, og dette vide Missionairerne, men naar de skulde sammenlignes med Jordens Nationer, vilde de gaae af med Seieren hvad angaaer Ærlighed, Mandighed og Kundskab om dette Liv. De ere ængstelige for at de ikke have tilstrækkeligt af verdslig Viisdom til at sætte dem istand til lykkelig at udføre en saa vigtig Kaldelse som et Saliggjørelsens Sendebud, hvorfor de, naar de høre deres Navne blive nævnte eller det bliver dem tilkjendegivet, at de ere kaldede til at gaae til fremmede Lande for at prædike Evangeliet, føle til at spørge: „Hvorfor er jeg saaledes udvalgt?"

Disse Følelser ere maaskee naturlige, men de fremkomme af Uerfarenhed. Hvis dette Værk var en snild Fabel, et Bedrageri, og vare dets Lærdomme falske, og ligesom alle falske Religioner under Indflydelse af Djævelen, da var det visselig nødvendigt, at dets Forkyndere vare underviste i Logik, paadet de kunde afmale med smukke Farver de indbildte Herligheder, som høre dertil, og ligeledes at de kunde prædike Lærdomme, hvilke vor himmelske Fader aldrig anerkjender, at de kunde prædike samme med Snildhed, og hvad man kalder for Logik eller Menneskenes kunstige Talemaader. Men det er ikke saaledes. Det er Sandheden, som skal prædikes, og I ere Guds Sønner, Arvinger til det hellige Præstedømme, kaldede ved Guds Villie til at forvalte hans Ord til Nationerne, og til at raabe til Jordens Indbyggere, hvorsomhelst I ere sendte, at de burde omvende dem fra deres Synder og adlyde Jesu Christi Evangelium.

Det synes som om Moses, uagtet han var underviist i al Ægypternes Viisdom, deeltog i den Tilbageholdenhed, hvilken vi omtalte, og bad Herren om ikke at sende ham. „Og Mose sagde til Herren: „„Hør mig, o Herre! Jeg haver ikke hidtil været en veltalende Mand, ei heller siden Du talede til din Tjener; thi jeg haver et svært Maal og en svar Tunge."" Og Herren sagde til ham: „„Hvo haver givet Mennesket Mund? eller hvo gjør stum eller døv eller seende eller blind? mon ikke jeg Herren? Saa gak nu; og jeg, jeg skal være med din Mund og lære Dig, hvad Du skal tale."" Derfor er det ikke nyt eller fremmed at vi have disse Følelser, thi vi tjene den samme Gud som Moses tjente, og han har udvalgt os, endskjøndt det kan være, at vi ere langsomme til at tale, og mangle jordiske Kundskaber, dog har han udvalgt os til at være hans Sendebud til Nationerne, og han vil være Mund for os og lære os hvad vi skulle sige. Han fordrer af os, at øve Tro, Dyd, Kundskab, Maadeholdenhed, Taalmodighed, Kjærlighed, Ydmyghed og Flid, og han haver forjættet, at hvo, som beder, skal faae, og for ham, som banker, skal oplukkes. Der fordres ikke jordisk Viisdom til at sætte sig i Besiddelse af disse Egenskaber. Det fordres simpelthen, at vi rense os selv, at vi maae være Ære-skar, skikket til Mesterens Brug, at den Hellig-Aand maa være i os ligesom en Vandkilde, der opvælder indtil evigt Liv.

Johannes, den elskede Discipel, lærte den Lærdom, at enhver Mand, der havde Haab om evigt Liv, vilde kunne rense sig selv ligesom Jesus Christus var reen. Jesus viste os et stort Exempel for at det var muligt ved den Hellig-Aands Kraft at leve uden at synde; og dette er en Kjendsgjerning, som er beviist i Vandel

og Liv af alle de Hellige, som elske Herren af deres ganske Hjerte, Sjæl og Sind. Ved at efterleve Jesu Christi Religion søge de at rense dem selv, at de maae have de samme Følelser hos dem som Christus havde, og paa denne Maade ville vi i Guds Hænder være istand til at vinde Sjæle for hans Rige. Saaledes ville vore Vidnesbyrd være hurtige og kraftige til at overbevise de Oprigtige af Hjertet, og tillige de, der høre Israel til, og vi ville glæde os i vort Arbeide.

Vor himmelske Fader har sagt ved sine Propheters Mund, vore Medarbeidere, angaaende det herlige Værk, som vi ere beskjæftigede med: „Derfor, see, jeg vil blive ved at handle underligen med dette Folk, paa det Underligste, ja, paa det Underligste," og atter: „Og i de samme Kongers Dage skal Himmelens Gud opreise et Rige, som ikke skal fordærves evindeligen." Vi antage, at I ere bekjendte med disse Skriftsteders Betydning, i hvilke Gud har erklæret, at han vil gjøre en mægtig Gjerning. Dette Værk skulde ikke udføres ved Menneskers Viisdom, men ved Guds Kraft og Viisdom; han vilde gjøre sin egen Gjerning, og det behagede ham at udføre samme ved de Svage paa denne Jord, og ved dem, der ere Intet, „paadet intet Kjød skal rose sig for ham."

Sandhed er kraftig i sig selv; den er en sund Lære, og for at forsvare den med Kraft til deres Overbeviisning, der ere oprigtige af Hjertet, have vi at prædike baade ved Exempel og Forskrift ved den Hellig-Aands Kraft, flittigen søgende efter Israels Huus med al Taalmodighed og Langmodighed. Naar vi betænke, at Faderen har gjort sin egen Gjerning, og har udvalgt os i vore Svagheder til Redskaber for ham til at kalde denne Slægt til Omvendelse, og advare dem om Dommen, der vil komme, da kunne vi see Styrken af Overholdelsen af vor elskede Præsident Brigham Youngs Instruktioner, som ogsaa Nødvendigheden af at holde os selv rene, lig et Stykke hvidt Papir, hvorpaa vor himmelske Fader kan have Anledning til at skrive sine egne Kjendetegn, og at vi kunde være modtagelige for den Hellig-Aands Indflydelse, saasom den Hellig-Aand ikke vil boe i vanhellige Tabernakler. Naar vi handle derefter, ville vi vedblive at nyde den Fred, som følger Bevidstheden om at have handlet ret, og den, der er Ordets Gjører, er altid mægtig i Vidnesbyrd, fordi han kan tale Sandheden med Kraft uden selv at blive saaret af dens Ild.

Det er frydefuldt at vinde Sjæle for Christum, men det kan alene skee ved Guds Villie, som giver Væxt. Israels ædle Sønner, som trofast efterleve deres Religion, have ikke blot Kraft til at vinde de Oprigtige af Hjertet for Sandheden, men ere en Kilde til Velsignelse og Trøst for dem, der troe, hvilke, naar de see hines gode Gjerninger og deeltage i deres Tilfredshed og Fred, samt inspirerede Indflydelse, blive opmuntrede til med Flid at forarbeide deres Saliggjorelse. Dette bevirkes ved gode Forsamlinger, hvor Guds Kraft er over de Hellige, som under denne hellige Indflydelse ønske at forkynde Guds Godhed imod dem, og kundgjøre, at han har deelagtiggjort dem i disse Velsignelser formedelst Lydighed mod hans Befalinger. Da nydes Evangeliets Gaver og Velsignelser, og de Hellige fryde sig i Israels Gud.

Lader os aldrig opgive Modet, om vi ikke strax kunne see Frugterne af vort Arbeide, thi vid forvist, at Herrens Ord vil ikke vende tomt tilbage til ham. Frelseren lignede Ordets Forkyndelse med en Sædemand, der gik ud at saae, og der

han saaede, „faldt noget af Sæden ved Veien, og det blev nedtraadt, og Himmelens Fugle aade det op. Noget faldt paa en Klippe, og der det voxede op, visnede det, fordi det ikke havde Vædske. Noget faldt midt iblandt Torne, og Tornene voxte op med og qvalte det. Noget faldt i god Jord, og det voxte op og bar hundredefold Frugt." Udtydningen af Lignelsen er denne: „Sæden er Guds Ord. Men de ved Veien ere de, som det høre; derefter kommer Djævelen og tager Ordet af deres Hjerte, at de skulle ikke troe og blive salige. Men de paa Klippen ere de, som annamme Ordet med Glæde, naar de høre det, og disse have ikke Rod; thi de troe til en Tid, og falde fra i Fristelsens Tid. Men det, som faldt iblandt Tornene, ere de, som det høre, og de gaae hen og qvæles under dette Livs Bekymringer og Rigdom og Vellyster, og bære ingen fuldkommen Frugt. Men det i den gode Jord ere de, hvilke, naar de høre Ordet, beholde det i et smukt og godt Hjerte, og bære Frugt i Taalmodighed." Det er saaledes indtil denne Dag, og det maa indgyde Guds Tjenere Haab og Taalmodighed, vidende, at de ere lig Sædemændene, der udsaae Sæden, og at vi, saavidt vi rette os efter det, der fordres af os, ville kunne være forvissede om, at Alt vil blive vel. „Thi efterdi Verden for idel Viisdom ikke erkjendte Gud i hans Viisdom, da behagede det Gud ved denne Prædikens Daarlighed at gjøre dem salige, som troe," og da det Privilegium er givet os, at være den af Apostelen omtalte Prædikens Forkyndere, lader os leve saaledes, at vi maae være dygtiggjorte til Udførelsen af det høie og hellige Kald, hvortil vi ere kaldede.

Prophetens Instruxer til os angaaende „korte Prædikener" skulde altid være i Erindring. Den Gang de bleve givne, syntes det som om disse Raad vare meget let at efterkomme, men Erfaringen igjennem eet eller to Aar viser os, at de Ældste neppe vide, naar de skulle ophøre at tale, og de benytte tildeels den Tid, som broderlig Kjærlighed og Høflighed vilde have skulde være benyttet af deres Medarbeidere, at ogsaa de kunde have Leilighed til at udtale deres Følelser, eller til at bære Vidnesbyrd om Sandheden og Herrens Godhed imod dem.

Stræber efter Viisdom, hvilken er istand til at belære; prædiker Ordet ved den Hellig-Aands Kraft, uden hvilken al Prædiken er forgjæves. Tilegner Eder al nyttig Kundskab og giv Agt paa de Sandheder, vi kortelig have bragt i Eders Erindring, og vi føle, dersom I ville udføre disse Tilskyndelser, at vi med Sikkerhed kunne forsikkre Eder, at I ville være meget heldige i Eders forskjellige Arbeidsmarker, og at I ville kunne vende hjem til Zion, medbringende mange Neg.

Af „Deseret News" erfare vi, at Ældsterne F. D. Richards og C. Widerborg ankom til Saltsøstaden den 1ste October.

Correspondance.

Norge.

Drammen, den 21de October 1868.

Præsident Jesse N. Smith.
Kjære Broder.

Tillad mig igjennem disse Linier at give Dem en kort Beretning om min Virksomhed som Medarbeider for Sandhedens Sag, og om Forholdene i den Deel af Viingaarden, hvor jeg er kaldet til at arbeide.

Siden i Juni Maaned sidstleden har jeg virket som Missionair i Drammens Green, og har i denne Tid efter Evne søgt at bidrage til Guds Riges Fremme ved at proklamere Evangeliets Principer baade ved Tale og ved at udbrede vore Skrifter. Det er her som næsten overalt, at Folket ikke indseer Nødvendigheden af at adlyde Evangeliet, men trods denne Uimodtagelighed findes der dog hist og her Nogle, der have lyttet til mine Ord og tillige yttret Lyst til at undersøge vore Skrifter.

Jeg har besøgt Horten (omtrent 6 Mile herfra), og omendskjøndt det ikke var mig muligt at erholde Lokale til Forsamling, haaber jeg dog, at de Skrifter, jeg der afsatte, ville tjene til Oplysning for Enkelte.

Foruden denne Missionstour, har jeg ogsaa været omtrent 10 Mile op i Nummedal, hvor der hersker mange Fordomme imod os, der i Forening med Folkets Frygtagtighed og den Undertrykkelse, som de mindre Oplyste og mindre Formuende beherskes af, bidrog til, at jeg aldeles ikke var istand til at erholde Lokaler til Forsamlinger. Ihvorvel jeg der traf adskillige gode og oprigtige Mennesker, er der dog ringe Haab om, at Evangeliet vil vorde annammet af Mange, eftersom de Fleste, som ere bøiede i den Grad, at Guds Veie ere dem kjære, ere saa fattige, at de ikke driste dem til at trodse de Følger, som Evangeliets Annammelse medfører, nemlig Forfølgelse og deres Had, der ere ligesom lidt bedre stillede i timelige Forholde, til hvem de Fattige ere ligesom Trælle. Alligevel haaber jeg, at eftersom Evangeliet bliver mere og mere bekjendt, og vi kunne have Leilighed til at kundgjøre Budskabet om Befrielsens Dag for de Undertrykte, ville Adskillige fatte og adlyde samme.

De Hellige her i Grenen, omtrent tredsindstyve, ere, trods at de ere trykkede af Fattigdom, beredvillige til efter Evne at bidrage til Værkets Fremme, og ere tro afte og i Besiddelse af den Tilfredshed, som de, der gjøre hvad de kunne for Guds Gjerning, altid føle. Nogle af de Hellige ere bosatte indtil 5, ja endog 8 Mile herfra, men dog ere de ikke sjelden her for at overvære Forsamlingerne, hvilket beviser, at de ere nidkjære for den Tro, de have annammet.

Siden min Ankomst hertil ere Fire blevne døbte.

Endskjøndt det tildeels har sine Besværligheder at frembære Vidnesbyrdet om den af Herren paabegyndte Gjerning, føler jeg mig dog meget lykkelig derved, og skal efter Evne søge Guds Navn æret og hans Værk forfremmet. I Haab om, at De ved disse Liniers Modtagelse er i Besiddelse af Helbred og de til Deres høie og ansvarsfulde Stilling nødvendige Begunstigelser af Herren, beder jeg Dem at modtage en broderlig Hilsning fra Deres Broder i Christo,

B. Jensen.

Sverrig.

Stockholm, den 30te October 1868.

Præsident Jesse N. Smith.
Kjære Broder.

Endskjøndt jeg ikke er personlig bekjendt med Dem, saa er jeg dog bekjendt med det Sted, hvor De har Deres kjære Hjem, og da jeg veed, at De er kommet fra Zion med Fredens Budskab, og jeg ligeledes, vil jeg nu give Dem nogle Vink om Tilstanden i Deres Missionsmark i den Deel af samme, hvor jeg er kaldet til at arbeide. Jeg, i Forening med de Hellige her, byder Dem et hjerteligt Velkommen til Skandinavien.

Stockholms Conference er i territorial Henseende over 2,380 Qvadratmile. De Helliges Antal er 430, 152 Brødre og 278 Søstre. I det sidste Halvaar ere 50 blevne døbte. Stockholms Menighed er den største i Conferencen og tæller 117 Medlemmer.

Foruden at vi her have et udmærket Forsamlingsværelse, leies 7 mindre Sale til samme Brug i Conferencens forskjellige Dele.

Evangeliet er blevet forkyndt og vore Skrifter ere udspredte saa langt mod Norden, hvor Solen ved Midsommertid ikke gaaer ned, men lader sig heller ikke tilsyne ved Midvinter. De saakaldte Lapper opholde sig i disse Egne, hvor de streife om paa Fjeldene med deres Rensdyr, hvilke i Forening med Hunden ere deres eneste Huusdyr. Dette Folkeslag er af den mongolske Folkerace og har sit eget Sprog. Ifølge Udsagn vare de her inden Odin satte sin Fod paa Svea Land.

Folket venter med Længsel paa Religionsfrihed her i Landet, hvor Love, der ere flere hundrede Aar gamle, endnu holde Folket undertrykket.

Øvrighederne have været liberale imod os, men dog vare i sidste Vinter tre af vore Brødre dømte for Evangeliets Administration til Fæstningsarbeide og Bøder.

De Brødre, der arbeide som Evangeliets Sendebud, ere alle trofaste, og jeg kan ikke sige nok til deres Berømmelse.

De Hellige ere meget nidkjære i deres Religion, og trods Fattigdom bidrage de med Beredvillighed til at dække Conferencens Udgifter.

Vi ere glade for Broder Fjeldsteds Besøg, og ville længe mindes hans opbyggelige Belærelse og mange gode Raad.

Haabende, at De ikke trættes ved mit Brev, slutter jeg nu med Bøn til Israels Gud om at velsigne Dem i Deres ansvarsfulde Plads, og bedende Dem at bringe min Hilsen til Broder Fjeldsted, samtidig med at De selv bedes at modtage en kjærlig Hilsning fra Deres

Broder og Medtjener
O. C. Olsen.

Blandinger.

Menneskeslagteri. I Miquinez i Marokko har man fornylig opdaget en, haabe vi, enestaaende Forbrydelse. En Maurer er nemlig bleven overbeviist om at have lokket til sig og slagtet 23 unge Jødepiger, af hvilke han har tillavet en Ret, der kaldes "Keska" og for hvilken han var berømt i hele Byen. Straffen var omtrent ligesaa barbarisk som Forbrydelsen, idet Synderen levende blev hugget i smaa Stykker.

Af Livet i New York. I New Yorks Handelstidende læses Følgende: John Allen, Vært for en af Byens gemeneste Dandseboder og bekjendt som „the wickedest man of New York," har sidste Løverdag ved Midnatstid lukket sin Kneipe og atter aabnet den Søndag Morgen som — Bedehuus, i hvilket han selv fungerer som Præst. Omgivet af Præster og uden Tvivl godt betalt af „de Hellige," vil John Allen nu forsøge at omvende sine tidligere Kunder og mulig ved denne nye Forretning tjene Mere end ved den tidligere.

I London er der blevet aabnet en Subskription til Fordeel for de ved Jordskjælvet i Sydamerika Skadelidte. Der blev strax tegnet et Beløb af 6,500 Lst., og Bidragene flyde rigelig ind. — I Paris er der ligeledes aabnet Subskription hos de paagjældende sydamerikanske Magters Repræsentanter, og man tager ogsaa der megen Deel i den Skjæbne, som er tilstødt de paagjældende Landes Befolkninger.

Oversvømmelser i Sydeuropa. Medens Bladene og Efterretninger fra Sydamerika give Beretninger om de store Ødelæggelser, der ere foraarsagede ved Jordskjælvet i Peru, foregaaer der her i den gamle Verden Naturbegivenheder af en anden Art, hvis Følger næsten ere ligesaa gruopvækkende som de sydamerikanskes. I Slutningen af forrige Maaned har der i Parma været store Oversvømmelser, som have foraarsaget megen Skade og Tab af Menneskeliv. Den lille Flod Parma steg efter to Dages stærke Regnskyl over sine Bredder og trængte med Voldsomhed ind i Byens vestlige Gader; den medførte Alt, hvad der laa i dens umiddelbare Nærhed, og kastede det med en saadan Kraft mod de nærliggende Huse, at disse bleve tildeels ødelagte; Brostenene i Gaderne bleve revne løse; Boutikerne med deres Diske og Hylder samt disses Indhold gik bort med Strømmen — navnlig ere betydelige Viinoplag blevne ødelagte — og man tæller ikke faa Mennesker, der ere blevne Bølgernes Offre. Et italiensk Blad omtaler, at det er 454 Aar siden, at en saadan Ulykke er overgaaet Staden. Saadanne Oversvømmelser have været almindelige i hele Norditalien, og der gives lignende Fremstillinger af de derved foraarsagede Ulykker baade fra Florents og fra Genua.

I Begyndelsen af denne Maaned er der kommet Efterretninger fra Schweiz om lignende Ulykker der, navnlig fra de Egne, hvor Rhinen med sine Bifloder strømmer igjennem; til et fransk Blad telegrapheres der fra Bern under 2den October: „Stærke Regnskyl have bevirket, at Floderne i Canton Tessin ere gaaede over deres Bredder og have foraarsaget store Ulykker. Flere Landsbyer ere satte under Vand, og mange Tusinder have tilsat Livet ved disse Oversvømmelser. Man frygter nye Ulykker."

Disse Meddelelser see vi os istand til at suplere med andre af 7de ds. fra en dansk Dame, der for Tiden opholder sig i Lugano, og af hvis Brev vi hidsætte følgende Uddrag: „I de første 3 Uger af vort Ophold her vaagnede vi hver Morgen op til det deiligste, næsten altfor varme Solskin, den klareste blaa Himmel, som speilede sig i den yndige blaa Luganosø; men saa var Herligheden forbi, thi i de sidste 3 Uger ere vi bestandig vaagnede op til graa Himmel og uophørlig Regn, og denne Regn (saa usædvanlig, at Ingen her kan mindes noget Lignende) vedvarer endnu og er en frygtelig Ulykke for Landets Beboere. Hele Landsbyer, som ligge ved Kanten af Søerne eller paa lave Steder, skylles bort, thi Vandet i Søerne stiger forfærdelig, og de lave Steder blive til Søer, Mennesker og Dyr drukne, Viinmarker ødelægges, Passagerne over Alperne ere ødelagte, mellem Turin og Milano staaer Alt under Vand, og vi leve her paa en Ø. Søen gaaer allerede næsten op til Porten; vi ere dog ikke i Fare. I Byer i vor Nærhed ved de andre Søer er Vandet steget op til anden Etage, i Hoteller have Gjæsterne maattet flygte ud ad Vinduerne i bart Linned og i Baade. Det har undret os ikke at finde Noget herom i de danske Blade, vi modtage, men som forresten i en heel Uge ikke kunde komme til os, fordi alle Veie vare afbrudte; kun ved Fodgængere bliver Aviser og Breve transporterede over Alperne."

Endnu tilføie vi, at fra Sydfrankrig haves der Efterretninger om, at Rhonen er gaaet over sine Bredder ved Avignon og har sat de nærliggende Provindser under Vand. Søndenvinden begynder igjen og fører med sig stærke Regnskyl, som snarere varsle om en Fortsættelse end om Ophør af Oversvømmelserne.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.